

Roger Thomas, speciallæge i patologisk anatomi

Embedslæge dr. Angela Wilson

Southwark
26. juni 2000

Kære Angela

Ifølge vores telefonsamtale for nylig fremsender jeg en opsummering af visse forhold, som du måske kunne have interesse i at vedlægge som appendiks til min ligsynsrapport (PM2698/RT) over miss Susan Carlish, den 26-årige kvinde, der blev fundet død af et slagtilfælde i sit hjem d. 15. juni.

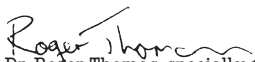
Obduktionen blev foretaget på St Thomas Hospital d. 17. juni. Dødsårsagen viste sig at være et infarkt i hjernestammen, forårsaget af okklusion af basalarterien, der ser ud til at være opstået som følge af spontan dissektion af arteria vertebralis. Idet undersøgelsen først fandt sted tolv timer post mortem, har jeg ikke været i stand til at tage prøver for henholdsvis c- og s-protein. Selv når man ser bort fra dette forhold og tager i betragtning, at miss Carlish var lejlighedsryger, synes de konventionelle risikofaktorer for slagtilfælde ikke at være til stede. Jeg opdagede endvidere en mindre halslæsion med ligamentbeskadigelse på hvirvelniveauerne C1 og C2, som dog udmærket kunne være i overensstemmelse med enten et piskesmæld eller en sportsskade, indtruffet på et tidligere tidspunkt. Der blev fundet spor af et benzodiazepin i blodet. Resultatet af en efterforskning viser, at miss Carlish' bofælle har fået ordineret valium på recept for halvandet år siden.

Jeg er ikke et øjeblik i tvivl om dødsårsagen og må indrømme, at ingen resultater i politiets efterforskning giver grund til at betvivle den, men vil dog rådføre mig med mine forskellige kolleger og sender derfor kopier af dette ud til alle London-områdets patologiske afdelinger og embedslægekredse. Jeg vil gerne konferere med alle, der måtte have obduceret ofre for slagtilfælde (kvinder i alderen 20-30 år) og således har konstateret en eller flere af følgende særegenheder:

Fravær af konventionelle risikofaktorer
Beskadigede ligamenter halscolumna
Benzodiazepiner i blodet

Såfremt du ønsker at drøfte mine resultater, måske med henblik på en ny obduktion, tager jeg naturligvis gerne en uddybende snak med dig.

Med venlig hilsen

Dr. Roger Thomas, speciallæge i patologisk anatomi og afdelingspatolog

PS: Liget var, da det blev fundet, i en tilstand (skinnende ren som et par nyskrubbede gummirøjsere!), som ikke gav myndighederne anledning til videre bekymringer og frydede bedemændene, men en smule mærkværdigt var det nu mildt sagt!

Første del
PROCEDUREN

“Vågn op, Sovetryne ...”

Og lys og stemmer og en maske og liflig frisk ilt i mine næsebor ...

Og inden da?

*Mig og tøserne tager hinandens arme og gør os parat til at brøle
“I Will Survive” i kor for at jage en skræk i livet på alle stedets
kiksede casanovaer i hvide sportsstrømper ...*

*Og nu danser jeg rundt alene. Foran en hæveautomat, gud
hjælp mig! Lallende beruset. Fed aften.*

Og nu kæmper jeg med at ramme nøglehullet.

*Og der sidder en mand i en bil med en flaske champagne. Hvad
fejrer han? En lille en til kan da ikke skade, når man allerede har
kvalt en spand tequila.*

*Og nu står vi i køkkenet. Jeg kan lugte en eller anden slags søbe.
Og noget andet. Noget desperat.*

*Og manden står bag mig. Jeg ligger på knæ. Han holder mig
oppe, ellers ville jeg være dejset omkuld. Er jeg virkelig så bedøvet?*

*Og nu mærker jeg hans hænder på mit hoved og min hals. Han
er meget nænsom. Siger, jeg bare skal tage det helt roligt.*

Og så ... ingenting ...

ET

Thorne kunne ikke døje tanken om, at strissere skulle gå hen og blive forhærdede. En forhærdet strømmer var ubrugelig. Som indtørret maling. Han havde blot ... affundet sig. Som når en subsistensløs får kraniet slået ind og ordet BÆRME ridset ind i sit bryst. Eller når seks pigespejdere får kappet hovederne af takket være en fuld buschauffør og en lavthængende bro. Og så de rigtig slemme ting. At skulle være vidne til, hvordan udtrykket i øjnene hos en kvinde, som lige har mistet sin søn, bliver mat, mens hun bider sig i læben og åndsfraværende rækker ud efter termokanden. Alt det havde Thorne affundet sig med. Også tilfældet Alison Willetts.

“Sikke et held, sir.”

Han havde affundet sig med at skulle opfatte dette objekt med lillepigeskikkelse, der lå filtret ind i metervis af spaghetti fra drops og alt muligt, som et gennembrud i sagen. Et rigtig lykketraf. Et held. Og så var hun der knap nok. Det var unægtelig et held, at de overhovedet havde fundet hende.

“Nå, hvem har så kvajet sig?” Kriminalassistent David Holland havde hørt om Thornes kontante facon, men ligefrem at få spørgsmålet stukket ud, før han dårlig havde nået at stille sig ved pigens seng, overrumplede ham.

“Ærlig talt, sir, hun passede ikke ind i mønstret. For det første var hun jo i live, for det andet er hun så ung.”

“Det tredje offer var kun seksogtyve.”

“Ja, men se hende lige engang.”

Og det gjorde han så. Hun var fireogtyve og lignede et hjælpeløst barn.

“Til en start handlede det kun om at finde nogen, der savnede hende, og nu har vores lokale drenge opsporet en kære-

ste.” Thorne hævdede det ene øjenbryn.

En refleks fik Holland til at finde sin notesbog frem. “Øh ... Tim Hinnegan. Han er det nærmeste, vi kommer på en slægtning. Jeg har hans adresse. Han skulle dukke op senere. Tilsyneladende kommer han hver dag. De har kendt hinanden i halvandet år – hun kom fra Newcastle for to år siden, fordi hun havde fået et job. Pædagog.” Holland smækkede notesbogen i og betragtede sin chef, der stadig stod og stirrede ned på Alison Willetts. Han spekulerede på, om Thorne mon vidste, at resten af holdet kaldte ham Mandslingen. Ikke så underligt. Hvor høj var Thorne mon ...? En femogtres? En halvfjerds? Men det lave tyngdepunkt og mandens ... bredde alene antydede, at der skulle noget til at rokke ham. Der var noget i hans blik, som fortalte Holland, at det ville være nærmest umuligt at få den mand ned med nakken.

Hans far havde kendt den type strømere, men Thorne var den første af slagsen, som Holland selv havde arbejdet sammen med. Det var nok bedst at beholde notesbogen fremme lidt endnu. Mandslingen så ud, som om han langt fra var færdig med at stille spørgsmål. Og den skiderik havde en evne til at udspørge folk uden faktisk at åbne munden.

“Ja, efter en tur med tøserne i byen tager hun hjem ... øh, tirsdag i sidste uge ... og ender siden ude foran skadestuen ved Royal London Hospital.”

Thorne krympede sig. Det hospital kendte han lidt for godt. Smerterne efter brokoperationen et halvt år tidligere stod endnu i frygtelig erindring. Han kiggede op, da en sygeplejerske i blå uniform stak hovedet indenfor og så først på dem og så op på uret. Holland skulle til at vise legitimation, men døren var allerede ved at lukke efter hende.

“I begyndelsen lignede det en overdosis. Så fandt man ud af, at hun lå i en slags komalignende tilstand og overførte hende hertil. Men selv da man opdagede, at det var et slagtilfælde, det handlede om, var der ingen oplagt forbindelse til Backhand.

Der var ingen grund til at tro, at det havde noget med stesoer at gøre. Og der var slet ikke grund til at tilkalde os.”

Thorne stirrede ned på Alison Willetts. Hendes pandehår kunne godt trænge til at blive klippet. Han iagttog hende, da hun vendte det hvide ud af øjnene. Var hun mon klar over, de var hos hende? Kunne hun høre dem? Og kunne hun huske noget?

“Tja, efter min mening er morderen nu den eneste, der har kvajet sig. Sir.”

“Hent lige en kop te, Holland.”

Thorne betragtede ufravendt Alison Willetts, og kun ved at lytte til dørens knirkende og susende lyd vidste han, at Holland var gået.

Kriminalkommissær Tom Thorne havde ikke ønsket Operation Backhand, men hilste enhver lejlighed til forflytning fra den spritnye Serious Crime Group velkommen. Omstruktureringen var forvirrende for alle, og Backhand var da i det mindste en gammeldags, lige-ud-ad-landevejen operation. Ligefrem at have begæret at komme med i den havde han nu ikke i modsætning til visse andre, han kunne nævne. Selvfølgelig var operationen opprioriteret, men han tilhørte dette mærkelige folkefærd, der nødigt påtog sig opgaver, de ikke for alvor mente kunne løses. Og denne sag *var* besynderlig. Ingen tvivl om det. Tre kendte mordtilfælde, hvor hvert offer var død som følge af afsnøring af basalarterien. En eller anden galning havde fundet på at kaste sig over kvinder i deres hjem, fylde dem med medicin og give dem slagtilfælde.

Slagtilfælde.

Hendricks var en af de mere praktisk anlagte patologer, men ugen forinden havde Thornes begejstring over at mærke mandens klamme hænder på sit hoved og sin hals været til at overse, da Hendricks prøvede at demonstrere teknikken inde på sit laboratorium. “Hvad helvede er det, du laver, Phil?”

“Luk arret, Tom. Du er på nervemedicin og totalt blæst. Jeg kan gøre præcis, hvad der passer mig. Så let som ingen-

ting bøjer jeg dit hoved denne vej og begynder at trykke på dette sted for at klemme arterien sammen. Denne fremgangsmåde kræver et vist håndelag og en særlig viden ... Tænke, tænke. Hæren? Kampsport, måske? Uanset hvad, er han sgu dygtig. Mærker er der nærmest ingen af. Det er praktisk taget umuligt at opdage.”

Praktisk taget.

Christine Owen og Madeleine Vickery havde begge hørt til risikogruppen: Den ene havde været midaldrende, den anden storryger og pillemisbruger. Begge blev fundet døde i deres hjem i hver sin ende af London. At de for nyligt havde vasket sig med karbolsæbe, var blevet bemærket af patologen i begge tilfælde, og selv om Christine Owens mand og Madeleine Vickers bofælle havde undret sig over dette forhold, kunne ingen af dem benægte (og ej heller forklare) tilstedeværelsen af et stykke karbolsæbe på badeværelset. Der blev fundet rester af et beroligende middel i begge ofre, hvilket man for Owens vedkommende forklarede ved en recept på et antidepressivt middel og for Vickers vedkommende tilskrev et lejlighedsvis pillemisbrug. Nogen forbindelse mellem disse tragiske og dog tilsyneladende naturlige dødsfald knyttede man aldrig.

Men Susan Carlish faldt helt uden for det, man almindeligvis ville kalde risikogruppen for slagtilfælde, og den lille flaske uden etiket, som indeholdt et beroligende middel, og som blev fundet i en etværelses i Waterloo, var lidt af en gåde. Havde det ikke været for nogle afrevne ledbånd i hendes halscolumna samt en forbandet dygtig patolog, ville de aldrig være kommet på sporet. Selv Hendricks kunne ikke andet end beundre det stykke patologiske arbejde, der her var tale om. Ganske dygtigt gjort.

Men ikke så dygtigt som morderens.

“Han nyder godt af den høje procentsats, Tom. Der går bunker af folk rundt med stor risiko for at få slagtilfælde. Tag nu dig selv, for eksempel.”

“Øh?”

“Er du måske ikke stadig guldkort-kunde hos den lokale vinhandel?”

Thorne var begyndt at protestere, men ombestemte sig. Det var ikke så få gange, han og Hendricks havde været på druk-tur sammen.

“Han udvælger tre forskellige områder i London, idet han godt ved, at chancen for, at man nogen sinde vil kunne se en forbindelse mellem hans ofre, er minimal. Han kører videre med sit forehavende, uden at vi bliver et hak klogere.”

Nu stod Thorne og lyttede til den uafsladelige hvæsen fra Alisons respirator. *Locked-in-syndrom* blev det kaldt. Man var ikke sikker, men sandsynligvis kunne hun høre, se og føle. Næsten sikkert var det, at Alison registrerede tingene omkring sig. Og hun var helt og aldeles afskåret fra at kunne bevæge sig. Hun kunne ikke røre en muskel.

Ordet *syndrom* var ikke helt rammende. Det var en dom. Og hvad så med svinet, der havde afsagt den? En kampsportsidiot? En speciallæge? Det var deres mest kvalificerede gæt. Og deres eneste. Uden at være blevet meget klogere ...

Tre forskellige områder i London. Det havde været en køn redelighed. Tre ledende kriminalinspektører havde siddet som en flok kamphaner omkring et bord og stykket Operation Backhand sammen.

Med hensyn til deres team havde han ingen bekymringer. Tughan var i det mindste effektiv, og kriminalkommissær Frank Keable var en god chef, om end til tider lidt for ... forsigtig. Thorne havde i sinde at drøfte Holland og hans notesbog med ham. Han stod for helvede altid og viftede med den. Rådede afdelingen virkelig ikke over bare en enkelt betjent med en hukommelse, der kunne måle sig med gennemsnitsguldfiskens?

“Sir?”

Guldfiskedrengen var tilbage med teen.

“Hvem satte os på sporet af Alison Willetts?”

“Det var vist afdelingens overneurolog, øhm ... doktor ...”

Holland rømmede sig og gjorde en synkebevægelse. Han havde et papkrus med varm te i hver hånd og var dermed afskåret fra at finde notesbogen frem. Thorne besluttede sig for at være rar og tog imod et af krusene. Holland greb straks efter sin notesbog.

“Dr. Coburn. Anne Coburn. Hun underviser på Royal Free Hospital i dag. Jeg har lavet en aftale på Deres vegne her i eftermiddag.”

“Endnu en læge vi står i taknemmelighedsgæld til.”

“Ja, men også lidt heldigt. For hendes mand er overpatolog og hedder David Higgins. Han laver lidt for politiet indimellem. Da hun fortæller ham om Alison Willetts, siger han: ‘Det er da pudsigt, for ...’”

“Hvad? Først siger han hvad, og hvad siger hun så? Det lyder lidt som hyggesnak i ægtesengen lørdag aften, gør det ikke?”

“Det ved jeg ikke, sir. Det må De spørge hende om.”

Idet Thorne trådte til side for at lade en rødhåret sygeplejerske komme til at skifte Alisons vitaminsonde, besluttede han, at der ikke var grund til at udskyde noget. Han langede teen tilbage til Holland uden at have rørt den.

“Du bliver her og venter på, at Hinnegan dukker op.”

“Men aftalen er jo først halv fem, sir.”

“Så kommer jeg lidt for tidligt.”

Han traskede igennem et labyrintisk system af gange med revner i det røde linoleumsgulv på jagt efter den hurtigste udgang og en flugtvej fra den lugt, han og enhver ved sine fulde fem hadede af et godt hjerte. Intensivafdelingen havde til huse i et af de nyere afsnit på National Hospital for Neurologi og Neurokirurgi, alligevel hang lugten i luften også der. Desinfektionsmiddel, velsagtens. Lidt hen af det samme, som de brugte på skolerne, hvilket fik ham til at mindes gymnastikredskaber og det skrækelige syn af hans idrætslærer i underbukser. Dette var en anden lugt.

Dialyse og død.

Han tog elevatoren ned til receptionen, hvis imponerende victorianske arkitektur udgjorde en overrumplende kontrast til hospitalets nyere afsnits moderne stil med åbne planer. Der var et skær af falmet storhed over stenfliserne langs murene og de støvede træplader med de indgraverede navne på hospitalets overlæger. Diana, prinsesse af Wales og engang hospitalets protektor, indtog med et portræt i hel figur hæderspladsen. Maleriet var fuldendt, hvilket just ikke kunne siges om den buste af prinsessen, som stod på en sokkel ved siden af. Kunne en patient mon engang have udført den?

Da han nærmede sig udgangen, sagde de dæmpede eder og dryppende paraplyer, der kom ind ad hovedindgangen, ham, at sommeren var ved at være forbi. Halvanden uge inde i august, og det var så det. Han stod i hospitalets indgangsparti under de kunstfærdige røde murstenssøjler og prøvede at spejde gennem den silende regn hen til det sted, hvor hans bil holdt parkeret, klos op ad det rækværk, der omkransede Queen Square. Folk pilede gennem regnen med bøjede hoveder hen over parkarealet eller i retning af undergrunden ved Russell Square. Hvor mange var enten læger eller hospitalsmedarbejdere? Der var mindst en halv snes hospitaler eller specialafdelinger inden for en radius af halvanden kilometer. Derfra hvor han stod, kunne han lige akkurat skimte børnehospitalet i Great Ormond Street.

Han smøgede kraven op og gjorde klar til at kaste sig ud i det.

Først troede han, papiret var en parkeringsbøde, så han hev det fri af vinduesviskeren med en aggressiv bevægelse. Da han tog A4-siden ud af plasticomslaget og foldede papiret ud, så han straks, at det var noget andet. Forsigtigt stak han det ned i det beskyttende chartek igen, tørrede regndråberne væk og kiggede på den besked, som stod med sirlige typer. Fire ord inde i brevet havde han glemt alt om det regnvand, der silede ned ad hans ryg.

KÆRE KOMMISSÆR THORNE. HVAD SKAL JEG SIGE? ØVELSE GØR ME-
STER. OG MISUNDER MAN HENDE IKKE BARE HENDES PERFЕКTE ...
DISTANCE TIL TINGENE? JEG VIL BEDE DEM OVERVEJE BEGREBET
FRIHED. ÆGTE FRIHED. HAR DE NOGEN SINDE OVERVEJET DETTE
NÆRMERE? HVAD DER ER HÆNDT DE ØVRIGE, BEKLAGER JEG DYBT.
JEG SKAL UNDLADE AT FORNÆRME DERES INTELLIGENS MED FLOSK-
LER OM MÅL OG MIDLER OG MÅ I STEDET SOM EN FORMILDENDE OM-
STÆNDIGHED GØRE OPMÆRKSOM PÅ, AT DER ALTID VIL VÆRE EN VIS
SPILDPROCENT I STØRRE FORETAGENDER, HVOR FORVENTNINGENS
GLÆDE ER STOR, KOMMISSÆR THORNE, MEN DEN SLAGS ER DEM JO
IKKE FREMMED. MEN HELT ALVORLIGT, TOM, SÅ KONTAKTER JEG
DIG NOK PÅ ET TIDSPUNKT.

Forventningens glæde ...

Med hjertet hamrende i brystet kiggede Thorne rundt. Den, der var kommet med brevet, kunne ikke være langt derfra – bilen havde kun holdt der et øjeblik. Det eneste, han kunne få øje på, var opløste ansigters dystre miner foruden Holland, der med fjedrende skridt undgik vandpytterne på vej over gaden i hans retning.

“Kæresten er lige ankommet, sir. De må være gået forbi ham på vej ud.”

Synet af Thornes ansigtsudtryk fik ham til at standse brat op.

“Alison er ikke en kikser, Holland.”

“Naturligvis ikke, sir. Jeg mente blot –”

“Hør her. Dette er, hvad han ønsker.” Han pegede tilbage i retning af hospitalet. “Forstår du?” Skjorten klæbede til hans ryg. Regn og sved. Han forstod det knap nok selv. Han kunne næppe tro de ord, han kæmpede for at få over sine læber. Holland stirrede på Thorne med åben mund, da det lykkedes ham at ytre de ord, som skulle komme til at koste ham dyrt. Ord, hvis betydning, i selvsamme øjeblik han formulerede dem, var en indikation for ham om, at han aldrig skulle have indvilget i at have noget med foretagendet at gøre.

“Alison Willetts er ikke hans første fiasko. Hun er hans første succes.”

Tim er ikke god til at håndtere situationen. Han var noget grødet i målet, da han talte med Anne. Anne? Vi er på fornavn, selv om vi aldrig er blevet introduceret. Men hun lyder flink. Jeg nyder vores små sludrestunder om aftenen. Naturligvis er det lidt meget envejskommunikation, men nogen er i det mindste klar over, at der foregår noget herinde. Der er stadig en levende person herinde.

Fik jeg for resten nævnt prøverne? Helt igennem knaldbarende storartede. I hvert fald nogen af dem. Først og fremmest går det ud på, at man har noget værktøj – i ordets bogstaveligste forstand – i en dertil indrettet kasse, som man bruger, når man skal konstatere, om nogen er blevet en total grøntsag eller ej. Man kan finde ud af, om et menneske hviler i en kronisk vegetativ tilstand, også kaldet PVS, som jeg hele tiden blander sammen med noget andet, der hedder VPL. Men PVS skulle være lidt mere alvorligt. Alle ens sanser bliver testet. Nogle stykker træ bliver knaldet mod hinanden for at se, om man kan høre, om man reagerer. Hvad jeg gjorde, ved jeg faktisk ikke rigtigt, men de virkede tilfredse. Jeg kunne nu godt have undværet nålestikkene og det der stads, de vifter en under næsen med, ligesom det man skal inhalere, når man er forkølet. Men testen af ens smagsløg er et plaster på såret. Man får whisky. Whiskydråber på tungen. Lige et hospital efter mit hjerte.

Det var Anne, der udførte prøverne. Afen halvgammel kone at være ser hun ikke værst ud. Ganske vist kan jeg ikke se hende særlig godt, men det er sådan, jeg forestiller mig hende. Faktisk kan jeg ikke engang rigtig se former. Snarere nogle skygger. Og nogle af disse skyggeformer er så afgjort politifolk. Tim virkede ret nervøs, da han talte med en af dem. Det var vist en ret ung fyr.

Manden uden for huset med champagnen ... hvad? Han er

skyld i, at jeg vist er blevet en temmelig kedelig borddame, men hvad mere? Voldt mig skade et sted, selv om det ikke føles som at have et sår.

Jeg føler mig som et stort ar.

Rørte han ved mig? Kommer han til at være den sidste, der nogen sinde har gjort det?

Så, Tim. Jeg er i live. Det er stadig mig. Mere eller mindre. Her går du og bryder sammen, når det er mig, der kan ligge og synge "Girlfriend In A Coma" for mig selv ...

Det var sødt af Carol og Paul at kigge forbi. Åh gud, nu håber jeg ikke, alt det her har ødelagt brylluppet.

TO

“Er det en læge, vi har med at gøre?”

Så snart Thorne havde stillet dette spørgsmål, vidste han, hvad Holland måtte tænke. Anne Coburn var unægtelig den type læge, de fleste mænd gerne ville have noget at gøre med. Og som kunne få dem til at rive pinagtige vitser om at lege doktor og få en behandling i sengen af sig. Hun var høj og slank. Elegant, tænkte han, ligesom hende skuespillerinden, der engang var med i den hedengangne serie *Hævnerne* og nu var hende den gamle harpe i den der komedieserie. Thorne bedømte hende til at være i starten af fyrrerne, måske et eller to år ældre end han selv. Selv om de blå øjne indikerede, at hun nok havde været blondine engang, kunne han godt lide hendes hår, som det var nu – kort og sølvgråt. Som hun sad der på kanten af et lille, rodet skrivebord med en kop kaffe, virkede hun nærmest afslappet. I hvert fald sammenlignet med dagen før.

Han var taget fra Royal Free Hospital efter at være blevet af-færdiget af hende. Da Thorne var trasket derfra, havde han haft lyden af knap fyrre medicinstuderendes rungende latter for sine ører hele vejen hen ad gangen. Det var tydeligvis et hit at tage en kort pause fra hjernescanningen for at høre læreren give en højtstående politimand tørt på. Anne Coburn brød sig ikke om at blive afbrudt. Hun havde undskyldt hændelsen i telefonen, da Thorne ringede for at aftale et nyt møde i Queen Square, hvor hun arbejdede. Hvor hun behandlede Alison Willetts.

Hun tog en slurk kaffe til, hvorefter hun gentog Thornes spørgsmål. Hun var kort for hovedet, effektiv og veltalende. Det var en stemme, der uden tvivl både kunne imponere medicinstuderende og skræmme midaldrende politimænd. “Er det en læge, vi har med at gøre? I hvert fald en person med lægefaglig

indsigt. Det kræver en vis faglig ekspertise at lukke andres basalarterie og give dem et slagtilfælde. Men at kunne forårsage et slagtilfælde, som fremkalder locked-in-syndrom, er langt mere krævende ... Selv hvis man ved, hvad man skal gøre, har man alle odds imod sig. Man kan forsøge et utal af gange, uden at det lykkes. Det drejer sig om brøkdeles nøjagtighed.”

Og derfor havde det kostet tre kvinder livet. I et lynglimt så Thorne Alison Willetts for sit indre blik. Lad os bare sige fire. Måske burde de se lyst på det og prise Herren for denne galnings ekspertise. Eller måske snarere være bekymret for, at han havde fået blod på tanden, nu hvor han troede, han mestrede sin teknik til fuldkommenhed. Dr. Coburn havde mere at sige. “Og så er der naturligvis transporttiden at tage i betragtning.”

Thorne nikkede. Det havde han allerede tænkt på. Holland så forvirret ud.

“Så vidt jeg kan forstå, antager De, at Alison fik sit slagtilfælde i sit hjem i det sydøstlige London,” sagde Coburn. “Han har været nødt til at holde hende i live, indtil han har kunnet få hende bragt til Royal London Hospital, som ligger mindst ...”

“Otte kilometer derfra.”

“Netop. Han må have passeret adskillige hospitaler på vejen. Hvorfor valgte han at køre hele vejen til Royal London Hospital?”

Det havde Thorne ingen anelse om, men han havde efterforsket tingene lidt. “På strækningen mellem Camberwell og Whitechapel ville han være kommet forbi tre af de store hospitaler, selv hvis han har taget den mest direkte vej. Hvordan har han kunnet holde hende i live?”

“Umiddelbart virker en maske og pose mest indlysende. Han har muligvis været nødt til at holde ind til siden omkring hvert tiende minut for at trykke hårdt på posen fem-seks gange, men det er forholdsvis ukompliceret.”

“Altså en læge, eller hvad?”

“Ja, det vil jeg tro. En falleret medicinstuderende, sandsyn-

ligvis – en kiropraktor, måske ... eller en eller anden halvstuderet fysioterapeut. Jeg aner ikke, hvor man skal ende og begynde.”

Holland gik i stå med grifleriet i sin notesbog. “Som at lede efter en kanyle i en høstak?”

Thorne kunne se på Coburns ansigtsudtryk, at hun heller ikke syntes, det var morsomt.

“Så må du hellere komme i gang med at lede, Holland,” sagde Thorne til ham. “Vi ses i morgen. Tag en taxa tilbage.”

For hvert skridt Thorne og dr. Coburn kom nærmere Alisons stue, voksede en følelse, der var beslægtet med rædsel, i ham. Tanken var frygtelig, men faktisk ville han have haft lettere ved, at Alison havde været en af Hendricks’ “patienter”. Han kunne ikke lade være med at spekulere på, om det mon ikke også ville have været lettere for Alison. De spadserede gennem Chandler-fløjen og tog derefter elevatoren op til intensivafdelingen på anden sal.

“De er vist ikke meget for hospitaler, er De vel, hr. kommissær?”

Et besynderligt spørgsmål. Det kunne Thorne overhovedet ikke forestille sig, at nogen kunne være. “Jeg har tilbragt mere end rigeligt af min tid på dem.”

“I embeds medfør ...?” Hun gjorde ikke sit spørgsmål færdigt, for hun manglede de rette ord. Hvad var det nu, det hed? “På amatørbasis?”

Thorne så hende lige i øjnene. “Sidste år var jeg igennem en mindre operation.” Men det var ikke derfor. “Og min mor var indlagt længe, før hun døde.”

Coburn nikkede. “Et hjerteanfald?”

“Tre af slagsen. For halvandet år siden. De véd virkelig, hvordan hjerner fungerer, hva’?”

Hun smilede. Han gengældte hendes smil. De trådte ud af elevatoren.

“Det var i øvrigt brok, jeg blev opereret for.”

Skiltene på væggene fascinerede Thorne: genoptræning, geriatriisk afdeling, demensafdeling. Selv en hovedpineafdeling havde man. Der herskede travlhed på stedet, men de mennesker, de passerede på vej gennem bygningen, var ikke de sædvanlige krykhusarer, der kom humpende. Han kunne hverken få øje på blod, forbindinger eller gipsbandager. Gange og venteværelser syntes at være fulde af folk, der bevægede sig langsomt og sindigt. Enten så de fortabte eller desorienterede ud. Thorne spekulerede på, hvordan de mon opfattede ham.

Vel bare nærmest lige sådan.

De gik tavse forbi en kantine fuld af hverdagsagtige lyde fra småsludrende gæster, hvilket Thorne normalt ville have forbundet med en stor fabrik eller kontorbygning. Han spekulerede på, om den stank altid hang ved maden.

“Hvad med os læger? Er vi i søgelyset?”

I et kort øjeblik forstillelse troede han, at hun gjorde tilnærmelser. Så huskede han de forpulede medicinsterendes ansigter. Dette var ikke en kvinde, han kunne tillade sig at antage noget om. “I hvert fald ikke indtil videre. Der er for mange af dem, hvis udsagn har ført os på sporet i denne sag. De, for eksempel.”

“Det tror jeg, min mand kan tage æren for.” Hendes tonefald var skarpt og uden en snert af falsk beskedenhed.

Hun greb Thorne i at kaste et flygtigt blik på det sted, hvor en vielsesring glimrede ved sit fravær. “Eller kommende eksmand burde jeg måske snarere sige. Det var egentlig blot en tilfældig bemærkning. Et af de mere civiliserede øjeblikke i en forbandet hvordan-skal-vi-tackle-skilsmissemis-periode.”

Thorne stirrede blot frem for sig uden at kommentere noget. I guder, hvor var han dog ENGELSK!

“*What about the china? Who keeps the cat?* Har De hørt om den galning, som gør London usikker for kvinder ved at give dem slagtilfælde? Den slags, De ved, som ...”

Fobi. Død. Skilsmisse. Thorne overvejede, om de mon ikke

hellere skulle tage hul på krisen i Mellemøsten i stedet.

“Otteogfyrre timer efter, at Alison blev indlagt, foretog vi en MR-scanning af hende. Der var væskeansamlinger omkring ledbåndene på halscolumna – skinnende hvide pletter på scanningsbilledet. Man ser det hos patienter med piskesmæld, men i Alisons tilfælde syntes jeg, det virkede usædvanligt. Sammenholdt med det, min mand havde fortalt mig ...”

“Hvad med Midazolam?”

“Hans foretrukne benzodiazepin? Det var faktisk et kløgtigt valg, især fordi det efter al sandsynlighed ville være det middel, man ville give Alison på skadestuen. Det kan man vel kalde at kaste pløre i de mudrede vande.”

Thorne standsede. De stod uden for Alisons stue. “Er det muligt at undersøge?”

“Det har jeg gjort. Og resultatet var positivt. Jeg kender den narkoselæge, som var vagthavende på Royal London Hospital den aften. Toksikologirapporten viste, at Alisons blod indeholdt Midazolam, men det kunne heller ikke have været anderledes – det var det middel, hun blev bedøvet med på skadestuen. Men som en del af en fast rutine ved indlæggelser bliver der altid taget en blodprøve, og den tjekkede jeg. Også den første blodprøve indeholdt Midazolam. Da var det, jeg besluttede mig for at kontakte politiet.”

Thorne nikkede. Gerningsmanden var læge. Andet var ikke muligt. “Hvor bruger man ellers Midazolam?”

Hun tænkte sig om et øjeblik, før hun svarede. “Det bruges i ret begrænset omfang. På intensivafdelinger, skadestuer samt anæstesiaafdelinger og ikke så mange andre steder.”

“Hvor skaffer han det? Hospitaler? Kan man ikke få fat i det over nettet?”

“Ikke i så store mængder.”

Thorne vidste, at dette indebar, at de måtte sætte sig i kontakt med alle hospitaler over hele landet for at høre, om nogen meldte om tyverier af Midazolam. Hvor langt tilbage skulle man

mon gå? Et halvt år? To år? Man kunne ikke være forsigtig nok. Desuden var han sikker på, at Holland ikke havde noget imod lidt overarbejdsbetaling.

Coburn åbnede døren ind til Alisons stue.

“Kan hun høre os?” spurgte Thorne.

Hun skubbede håret væk fra Alisons ansigt og smilede overbærende til ham. “Hvis hun ikke kan, er det ikke fordi, der er noget galt med hendes hørelse.”

Thorne mærkede, at han rødmede. Store idiot. Hvad var det, der altid fik folk til at hviske, når de stod ved et sygeleje på hospitalet?

“Jeg er ærlig talt ikke sikker. De første tegn er gode. Hun reagerer på pludselige lyde ved at blinke med øjnene, men endnu mangler der at blive foretaget nogle prøver. Jeg taler under alle omstændigheder til hende. Hun er allerede med på, hvem den alkoholiserede reservelæge er, og hvad det er for en overlæge, der har noget kørende med tre af sine studerende.”

Nysgerrigt hævdede Thorne det ene øjenbryn. Coburn satte sig ned og tog Alisons hånd.

“Beklager, hr. kommissær, kun for piger.”

Thorne måtte nøjes med at iagttage hende gennem krattet af sammenfiltrede ledninger og teknisk udstyr. Ledninger og teknisk udstyr med en ung kvinde tilkoblet. Han lyttede til den hvæsende lyd af Alison, der trak vejret gennem en respirator, mærkede dunkene af hendes computerforstærkede pulsslæg, og han sendte en tanke til en ganske bestemt læge derude et sted, som toppede på hans hadeliste.

Han sad i Undergrunden og prøvede at gætte, hvor meget længere forretningsmanden over for ham ville leve endnu. Det var en lille leg, han nød til fulde.

Der havde været det vidunderlige øjeblik dagen før, hvor Thorne havde set direkte på ham. Egentlig bemærket ham kunne man vel ikke sige, han havde: Det handlede om brøkke-

len af et sekund, og han var blot en forbipasserende med hatten trukket op over hovedet, men det havde føltes som en ekstra fjer i hatten. Efter politimandens ansigtsudtryk at dømme var indholdet af brevet blevet forstået. Nu kunne han slappe af og nyde at udføre det nødvendige arbejde. Da han var kommet hjem, havde han ligget i badet og funderet lidt videre. Han havde tænkt på Thornes ansigt. Bagefter havde han taget et par timer på øjet. Senere skulle han arbejde.

Manden overfor var noget rød i kammen. Endnu en hård dag på kontoret. Hans ansigtshud var bleg og skjoldet som en rygers. De blodsprængte kinder var sandsynligvis et vidnesbyrd om et dårlig blodomløb og et overdrevent alkoholforbrug. De små, gule knopper på øjenlågene, xantelasmaerne, var næsten med sikkerhed tegn på et alt for højt kolesteroltal og godt tilkalkede blodårer.

Forretningsmanden skar tænder, mens han bladede i sin avis. Han gav manden maksimum ti år.

Thorne skubbede båndet med Massive Attack ind i afspilleren og lænede sig tilbage i sædet, mens han smøg sig ud og ind ad den tidlige morgentrafik på Marylebone Road i sin ramponerede blå Mondeo. Hvis det skulle have været noget afslappende, ville han have valgt enten Johnny Cash, Gram Parsons eller Hank Williams, men der var intet som de gentagende, hypnotiske, dumpe drøn fra musik, han var femogtyve år for gammel til, når han skulle samle tankerne. Da "Unfinished Sympathy" begyndte at hamre løs fra højtalerne med sin mekaniske rytme, tonede som altid det vantro udtryk hos teenageren, der havde ekspederet i pladeforretningen, frem for hans indre blik. Den selvtilfredse lille skid havde gloet på ham, som om han var en eller anden pervers gammel stodder, der prøvede at virke ung med de unge.

Det bumsede teenagefjæs forvandlede sig til Anne Coburns uendeligt mere attraktive ansigt. Han spekulerede på, hvad hun

mon lyttede til. Klassisk, velsagtens, men vel med en Hendrix-cd eller to proppet ind imellem Mozart og Mendelssohn. Hvad mon hun ville sige til hans hang til trip hop og speedgarage? Han gættede på, hun nok ville hælde til teorien om den perverse gamle stodder. Han standsede for rødt og rullede vinduet ned for at lade rytmerne brage imod kvinden med det arrogante udseende i Saab'en ved siden af. Thorne stirrede lige ud. Da lyset skiftede til gult, vendte han sig og blinkede til hende, hvorefter han lige så stille begyndte at trille af sted.

Og når han kom tilbage til hovedkvarteret? Der ville han blive mødt af effektive stemmers kaglen, folks vimsen frem og tilbage med dokumentmapper og summen og bippen fra faxmaskiner og modemer. Thorne trommede rytmen på rattet. Og væggen ville tjene som baggrundstapet for denne montage af korrekt arbejdsgang. På en tavle ville de nærmere angivelser af navne, datoer og HANDLINGSFORLØB stå skrevet med kridt og hængende over den, billederne: Christine, Madeleine og Susan. Selv om deres anonyme ansigter alle havde samme gustne udtryksløshed, ville det for Thorne se ud, som om de hver især havde indfanget en uvant følelse i et sidste forfærdeligt øjeblik. Forvirring. Rædsel. Fortrydelse. Kort før dødens indtræden. Han skruede op for musikken. Overalt på Londons fabrikker og kontorer gik arbejdere rundt og kastede stjalne blikke på kalenderpiger – Saftige Sandra, Frække Frida, Uartige Ulla. De kommende dage, uger og måneder ville for Thornes vedkommende blive talte ved at betragte Døde Christine, Døde Madeleine og Døde Susans ansigter.

“Hvordan skrider det frem, Tommy?”

Christine Owen. Fireogtrediv. Fundet neden for en trappe ...

“Kan du for helvede ikke se at få fingeren ud, Tom?”

Madeleine Vickery. Syvogtrediv. Lå død på køkkengulvet. En grydefuld spaghetti var kogt ind ...

“Jeg be'r dig, Tom ...”

Susan Carlish. Seksogtyve. Hun blev fundet siddende i en lænestol. Foran fjernerne ...

“Må vi høre, hvad du har tænkt dig at gøre, Tom?”

De ville uden tvivl opstille endda meget lange lister og foretage sammenlignende krydsreferencer til andre lister. Betjente ville først stille flere hundrede forskellige mennesker de samme spørgsmål og bagefter renskrive deres notater, mens kommissærer ville indhente vidneudsagn og ringe rundt for siden at renskrive deres notater, som ville blive sammenholdt og arkiveret, og en masse knokleri og en sommer og en søndag senere ville de måske være heldige ...

“Jeg er ked af det, pi’r, men der er ikke noget nyt.”

Fyren her ville de aldrig fange, hvis de gik reglementeret til værks. Det fornemmede Thorne allerede. Der blev ikke noget af at læne sig tilbage og køre på rutinen her – det vidste han bare. Måske ville morderen vælge at lade sig pågribe. Ja, det var der en vis mulighed for. Psykologer og andre eksperter i kriminelles tankegang gik ud fra, at alle forbrydere dybest set nærrede et ønske om at blive fanget. Næste gang han så Anne Coburn, måtte han huske at spørge hende, hvad hun mente om den sag. Og hvis det gik hen og blev i den nærmeste fremtid, skulle der ikke lyde et ondt ord fra ham.

Thorne kørte ind på parkeringspladsen og kvalte musikken. Han stirrede op på den snavsede brune bygning, hvor Backhand havde sin residens. Den gamle stationsbygning på Edgware Road havde i mange måneder stået foran en lukning og var nu så godt som rømmet, men de tomme kontorer ovenover havde været perfekte til et foretagende som Backhand. Hvis ellers man var blandt de heldige skiderikker, som slap for at arbejde der hver dag. Et misfoster af et åbent kontorlandskab – et kolossal akvarium for alle småfiskene med et par mindre bowler ude i siderne til de store fisk.

Et øjeblik blev han grebet af en dyb angst for at gå ind. Han steg ud af bilen og lænede sig op ad køleren, til det var overstået.

Mens han traskede hen mod døren, traf han en beslutning. Han ville ikke tillade nogen at hænge et billede af Alison op på væggen.

Fjorten timer senere tog Thorne hjem og ringede til sin far. De talte i telefon sammen, så tit som det nu lod sig gøre for Thornes vedkommende og så hinanden temmelig sjældent. Ti år forinden var Jim og Maureen Thorne flyttet fra det nordlige London til St Albans, men efter sin mors død følte Thorne, at han og faderen fjernede sig stadigt mere fra hinanden. Nu var de begge alene, og der var altid noget desperat over deres rutineagtige telefonsamtaler. Hans far havde altid travlt med at servere de seneste sjoferter eller vitser hørt henne på pubben, og Thorne lagde gerne øre til. Det bekom ham vel, når den gamle fik ham til at grine – og når han selv hørte ham grine. Thorne havde sin far mistænkt for ikke at gøre den slags så forfærdelig meget ud over i forbindelse med disse telefonsamtalers anstrengte munterhed. Omvendt vidste hans far sgu udmærket, hvor lidt han selv grinte.

“Dem her skal du lige høre, Tom.”

“Fyr bare løs, far.”

“Hvad er det, der er helt slattent og aldrig får et knald?”

“Det ved jeg ikke.”

“Et fattiglem.”

Det var ikke en af hans bedre.

“Hvem er det, der har gang i knoglen og knalder på?”

“Aner det ikke.”

Så lagde hans far røret på.

Han satte sig ned, og de første par minutter mælede han ikke et ord. Så begyndte han at tale i et sagte tonefald. “Set i bakspejlet var brevet på forruden måske nok et udtryk for lidt ... hovmod. Det er i virkeligheden ikke min stil. Sådan er jeg ikke. Jeg ville bare undskyldte for de andre. Nå ja, skal jeg være helt ærlig, må

jeg indrømme, at jeg nok havde lyst til at prale en smule. Og jeg tror, at Thorne er en mand, jeg kan tale med. Han lader til at være en person, der vil kunne forstå min stolthed, når det lykkes. Perfektion er alt, ikke? Det har jeg da om noget lært. Det kan du være sikker på. Min indføring har været grundig.

Vel har det da været en kamp, og jeg siger på ingen måde, at jeg ville kunne undgå fremtidige fejltagelser, men det arbejde, jeg giver mig af med, må man vel sige, giver ret til at operere med en vis fejlprocent, ikke? Min eneste – lad os bare kalde det frustration – er, at jeg må nøjes med at forestille mig, hvor godt det må føles at ligge koblet til en respirator. Trygt og rent. Med frihed til at slappe af og lade tankerne vandre. Intet svineri. Og man kan da ikke fordømme, at jeg føler mig stolt over at have befriet en krop fra ubetydelighedens og forrådnelsens tyranni. Jeg vil nok mene, det er den eneste form for frihed, der endnu er værd at kæmpe for. Frihed fra vores klodsede bevægelse gennem luft. Vores kontusion. Vores ... følsomhed. At blive fritaget for hverdagens trummerum. At blive passet og plejet. At blive afhjulpet alle vores urene kropsvæsker. Og først og fremmest at vide. At få opmærksomheden skærpet over for alle disse underere, når de sker. Hvad ved et lig om sin egen opløsning? Det må være vidunderligt at kende til alle disse ting og mærke dem.

Gud, hvad tænker jeg dog på? Undskyld. Alt det her behøver jeg vist ikke belære *dig* om.

Vel, Alison?”